

Sygn. akt I ACz 442/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący	SSA Tomasz Ślęzak
Sędziowie :	SA Mieczysław Brzdąk (spr.) SA Joanna Naczyńska

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku	T. A.
------------------	-------

z udziałem Skarbu Państwa Wojewody (...)

o uznanie za nieważną decyzji – karty powołania do służby wojskowej

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach z 20 maja 2014 roku, sygn. akt II C 15/14

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w Katowicach do rozpoznania w postępowaniu karnym.

Sygn. akt I ACz 442/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 20 maja 2014r. Sąd Okręgowy w Katowicach odrzucił pozew w części dotyczącej żądania unieważnienia decyzji Komendanta Wojskowej Komendy Uzupełnień o powołaniu powoda do odbycia zasadniczej służby wojskowej podając, że sprawa, której rozstrzygnięcia domaga się powód nie jest sprawą cywilną „i dlatego stosownie do treści art. 2 kpc przy zastosowaniu art. 199 kpc” Sąd Okręgowy pozew odrzucił.

Skarżący w zażaleniu wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zobowiązanie Sądu Okręgowego do merytorycznego rozpoznania wniosku ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Jak wynika z treści wniosku (k.3) oraz dalszych pism procesowych, w których wnioskodawca precyzował swoje roszczenia, w tym także z zażalenia, skarżący domagał i domaga się (po ograniczeniu żądania wniosku w piśmie procesowym z 12 maja 2014 roku – k. 29) stwierdzenia nieważności decyzji – karty powołania do 2 – letniej zasadniczej służby wojskowej, „z września lub października 1980r.” wydanej przez Komendanta Wojskowej Komendy Uzupełnień w B.. W toku postępowania przed Sądem I instancji wnioskodawca wielokrotnie wskazywał, że podstawą prawną jego żądania są przepisy ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U.2014.1851 j.t.).

Słusznie więc zarzuca skarżący, że Sąd Okręgowy bezpodstawnie przyjął, że swoich roszczeń dochodzi on w procesie cywilnym oraz, że w tym celu wniósł „pозew”. Zauważyć przy tym należy, co jak się wydaje uszło uwagi Sądu I instancji, że wnioskodawca w piśmie procesowym z 12 maja 2014 roku (k.29) wyraźnie oświadczył, że nie składał pozwu przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...) a nadto, w piśmie tym, ograniczył swój wniosek do stwierdzenia „za nieważną” karty powołania do dwuletniej zasadniczej służby wojskowej.

Stosownie do unormowania zawartego w art. 3 ust 4 wymienionej wyżej ustawy jeżeli jej przepisy nie stanowią inaczej, w postępowaniu o stwierdzenie nieważności orzeczenia mają odpowiednie zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania karnego.

W takim stanie rzeczy rozpoznania wniosku powinien dokonać sąd (karny względnie wojskowy – por. art. 2 ust. 1 ustawy) stosując odpowiednio przepisy procedury karnej. Także ten sąd powinien dokonać oceny czy orzeczenie, którego unieważnienia domaga się wnioskodawca należy do kategorii orzeczeń wymienionych w art. 1 ust. ustawy.

Z powołanych przyczyn gdy niewątpliwym jest, że powód nie dochodzi swojego roszczenia w drodze powództwa w postępowaniu cywilnym, a jego pismo z dnia 30 grudnia 2013 roku nie jest pozwem, a stanowi wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji – karty powołania do dwuletniej zasadniczej służby wojskowej w trybie przepisów ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, Sąd Okręgowy zaskarżonym postanowieniem bezzasadnie odrzucił „pозew”.

Z powołanych przyczyn zaskarżone postanowienie należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w Katowicach do rozpoznania w postępowaniu karnym (art. 386§4 kpc).